

Motion till riksdagen

1988/89:Jo9

av Kenth Skårvik och Leif Olsson (fp)

med anledning av prop. 1988/89:10 om särskilda
åtgärder med anledning av algblomning och säldöd

I propositionen ges en skildring av den marina miljön i Skagerrak. Kattegatt och Nordsjön som vid det här laget är väl känd av den svenska allmänheten. För fiskarkåren är det som händer en bister realitet. Havet är sjukt, fisket slår fel, bottenarna uteder kusterna är i flera fall döda. Inom vissa regioner går det fortfarande att få hyggliga fångster, men hur länge? I Kattegatt är läget särskilt kritiskt och i Skagerrak finns tecken som förebådar en utveckling liknande den i Kattegatt. Vi har från vår sida i andra sammanhang varnat för den utveckling, som nu fått regeringen att lägga fram förslag om stöd till forskning och åtgärder mot havsföroreningar.

Det som ligger närmast till att gå från utredande till handling, är i samverkan mellan de nordiska länderna. Bohuslänningarna vet sedan länge att utsläppen från industrier och hushållen i Östfolds fylke förstört vattenmiljön utanför norra Bohuslän. Man vet också att de danska utsläppen i hög grad påverkar vattenkvaliteten i Kattegatt. Därför är Nordiska rådets extrasession den 16 november 1988 en av de viktigaste i rådets historia, därför att man både har chans och plikt att uppnå enighet om åtgärder, som måste gå längre än det miljöprogram som Nordnationerna tidigare antagit. Vad som behövs är framför allt att Norge, Danmark och Sverige enar sig om ett program där åtgärder från länderna samordnas och sker i rätt följd.

Tyvärr dröjer det innan de av regeringen aviserade satsningarna får ett positivt genomslag för fiskerieringen. Att läget är kritiskt för näringen framkom inte minst vid SFR:s kongress i år. I propositionen saknas en belysning av yrkeskårens situation, både den i dag och under den närmaste framtiden. Det är rimligt att regeringen och ansvariga statsråd tar intryck av den situation som får många fiskare att känna stor förtvivlan – och hopplöshet inför framtiden. För uppehåll i fisket kan för de enskilda yrkesutövarna få stora konsekvenser. För att få lån till båtar och redskap borgar man sina hem och vad man i övrigt har av tillgångar. Görs inget kommer det att bli konkurser och det är inte säkert att båtarna går att sälja till acceptabla priser med en näring präglad av kris. Att låta det gå dithän är långt ifrån klokt – trots allt finns ju hoppet att fiskevattnen en gång skall bli rena och då behövs den svenska fiskeflottan, och i lika hög grad fiskarkåren. Det vore också fel att tro att fiskarkåren är så liten, att den inte spelar så stor roll i en tid när arbetsmarknaden är expansiv. För Bohuslänns vidkommande är antalet yrkesfiskare ca 1 400, men antalet sysselsatta i fiskets näringar är betydligt större. Antalet av fisket mer eller mindre beroende människor kan

för Göteborgs och Bohus läns del vara i närheten av 20 000.

Mot. 1988/89

Vår slutsats av läget för fiskerinäringens utövare är att fiskarna måste hållas skadeslösa, så långt det går, under de år fiskevattnen restaureras, så att näringen kan gå någorlunda intakt ur den kris som miljöförstöringen försatt den i.

Jo9

Hemställan

Med hänvisning till vad i motionen anförts hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna om behovet av ett gemensamt åtgärdsprogram för Norge, Danmark och Sverige i syfte att angripa utsläppen inom dessa länder,
2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna att en beredskapsplan skall tas fram för fisket med lösningar på hur näringen skall överleva under rådande förhållanden,
3. att riksdagen hos regeringen begär en snabbutredning om hur fiskarna skall kunna stödjas under perioder där fisket ligger nere.

Stockholm den 18 oktober 1988

Kenth Skårvik (fp)

Leif Olsson (fp)